

[Hagbart Berg.]
det skabte Grundlag, og vi for vort Vedkommende vil med god Villie arbejde herfor sammen med alle Partier.

Hauge: Det Tilløb til et Opgør, der er ved at udvikle sig mellem de to Regeringspartier, skal jeg ikke blande mig i. Maaske bliver det ved Tilløbet, Regeringen og Regeringspartiet føler sig aabenbart sikker paa, at der ikke er nogen større Risiko ved at give Støttepartiet en passende Formaning og om fornødent en passende Revselse. Jeg tror heller ikke, der er nogen større Risiko for Regeringen ved at revse Støttepartiet og om fornødent gøre det saa skarpt, at man tvinger Støttepartiet til Lydighed, i hvert Fald ikke foreløbig, men det er jo muligt, at der kan blive større Risiko forbundet dermed, naar vi nærmer os Valgdagen, og navnlig hvis der i Nærheden af Valgdagen aabner sig en Mulighed for de Konservative for at springe fra som Støtteparti; men denne Mulighed er neppe til Stede foreløbig, og det er naturligvis ogsaa ud fra denne Betragtning, at det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg nu har givet Svar paa Tiltalen fra Vejle.

De Bemærkninger, som navnlig af den højtærede Statsminister er gjort til de Udtalelser, som mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Stauning, har fremsat, vil det ærede Medlem Hr. Stauning selv svare paa; han kan ikke være til Stede ved denne Lejlighed, men vil antagelig allerede i Morgen være til Stede i Tinget og vil da formentlig kunne faa Lejlighed til at svare paa, hvad der er sagt til hans politiske Ordførertale for Socialdemokratiet.

Jeg skal ogsaa undlade at svare paa de Udtalelser, som den højtærede Minister for offentlige Arbejder fremsatte angaaende Statsbanernes Regnskaber og den Takstpolitik, som han forsvarede, og som der er sket Angreb paa, idet min Partifælle det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte har begæret Ordet og vil svare den højtærede Minister. Jeg fastholder de Udtalelser, jeg har fremsat om den Takstpolitik, der er ført, og jeg føler mig overbevist om, at denne Takstpolitik fremdeles vil vise sig uheldig for vore Finanser.

Jeg skal dernæst vende mig til den højtærede Finansminister. Han indledede sin Svartale til mig med at sige, at det var

„øjensynligt, at det gunstige Resultat, som saavel Statsregnskabet som Finanslovsforslaget udviser, er faldet det højtærede socialdemokratiske Parti noget for Brystet, og derfor“, sagde han, „skal nu

ogsaa de gode Resultater nedsættes til det mindst mulige.“

Men her tager Ministeren fejl. Det socialdemokratiske Parti er ikke og har aldrig været indstillet paa at bygge sine Forhaabninger paa, at Statsfinansernes Stilling blev den slettest mulige, tværtimod! Og derfor vilde vi ogsaa have været særdeles tilfredse, om den højtærede Finansminister kunde møde med et virkelig tilforladeligt Bevis for, at nu var vore Finanser i god Orden. Men efter vor Opfattelse er et saadant Bevis ikke præsteret, og dette har jeg tilladt mig at gøre opmærksom paa; og i Forbindelse dermed har jeg peget paa, at Venstrepresen, øjensynlig inspireret af den højtærede Minister, allerede i September kunde indlede den Forherligelseskampagne, som senere de to Ordførere for Venstre har deltaget i gennem deres Bemærkninger her i Salen. Jeg skulde ikke gøre Indvendinger imod, at Venstrepresen og Venstres Ordførere roser deres Finansminister, men naar Rosen gaar ud over rimelige Grænser og bliver til en Forherligelse, som der ingen Anledning er til, saa maa jeg have Ret til at pege paa Overdrivelserne og til at advare mod at fæste Lid til dem.

Det maa formentlig ogsaa være mig tilladt at protestere mod, at Venstre overroser den nuværende Finansminister samtidig med, at man søger at reducere hans Forgænger til at være en stakkels Dilettant, der kun kunde holde det gaaende ved at ty til de Hjælpemidler, som den nuværende Finansminister i en tidligere Periode havde tilvejebragt. Jeg nøjedes ikke med at protestere; jeg paaviste ved Henvisning til uafviselige Kendsgerninger, at dersom man endelig skal til at tale om, hvilken Andel Forgængerens har haft i Tilvejebringelsen af et Resultat, som Efterfølgeren har kunnet fremhæve som sin Fortjeneste, saa vil den nuværende Finansminister være ret ilde stedt.

Det fremgaar da ogsaa tydeligt nok af Ministerens forleden fremsatte Udtalelser, at det er faldet ham stærkt for Brystet, at man har peget paa, at hans Omposteringer paa Statsregnskabet for 1927—28 fra Formueregnskab, § 26, til Driftsregnskab dækker over et reelt Driftsunderskud for det paagældende Aar. Den højtærede Minister betjente sig af meget kraftige Udtryk overfor mig, fordi jeg havde udtalt, at Statsregnskabet for det paagældende Aar reelt set aldeles ikke var et Overskudsregnskab, men derimod et Underskudsregnskab. Men derved ændres Forholdet jo ikke; Tingene bliver ikke anderledes, fordi den højtærede